

Er was eens een prins. Prins Broccoli.

Hij was op zoek naar een prinses om mee te trouwen. Niet eender welke prinses natuurlijk. Prins Broccoli was op zoek naar de fijnste, tederste, gevoeligste prinses ter wereld. Ze moest zo teer zijn als een prinsessenboontje. Dus stuurde hij zijn lakeien naar alle uithoeken van het koninkrijk om zijn wensen bekend te maken.

100 prinsessen kwamen op het nieuws af. De prins kon aan hun snoeten natuurlijk niet onmiddellijk zien wie de fijnste, tederste, gevoeligste prinses ter wereld was. Daarom had hij een test bedacht.

Elke prinses die zich aanbood als de fijnste, tederste, gevoeligste prinses moest een nacht in het kasteel van Prins Broccoli doorbrengen. Ze moest slapen op een stapel van twintig donzen matrassen. Helemaal onderaan verstopte de lakei een kleine erwt.

De eerste prinses die in het kasteel sliep, verscheen aan het ontbijt met een brede glimlach. 'Heb jij goed geslapen, prinses?' vroeg Prins Broccoli nieuwsgierig.

'Ik heb geslapen als een marmot,' antwoordde de prinses.
'Dan trouw ik niet met jou,' zei de prins beslist.

De tweede prinses die zich nestelde op de torenhoge stapel donzen matrassen opende 's morgens haar ogen en zong een liedje van geluk! Toen ze aan de ontbijttafel tevreden haar tanden zette in een vers croissantje vroeg de prins hoe haar nacht was geweest.

'Ik heb geslapen als een roosje,' lachte de prinses.
'Dan trouw ik niet met jou,' antwoordde de prins opnieuw.

Honderd prinsessen sliepen op het torenhoge bed en allemaal werden ze goedgezind en uitgeslapen wakker.

Prins Broccoli was teleurgesteld en stuurde iedereen terug naar huis. 'Geen enkele prinses lijkt teder en fijn genoeg om mijn vrouw te worden,' mijmerde de prins wat sip. 'Dan blijf ik maar alleen.'

Een eenzaam jaar ging voorbij.

Op een stormachtige nacht vol wind en regen werd er aan de kasteelpoort geklopt. De lakeien openden de deur en zagen een bleek doorweekt meisje. Haar fijne lokjes plakten nat tegen haar frêle snoet. Haar jurk zat onder de modder en haar tanden klapperden van de kou. Het leek wel een ziek dakloos straathondje, dat meisje. Ze vroeg of ze mocht schuilen in het kasteel. Prins Broccoli had gelukkig een goed hart en zette het doorweekte meisje met een dekentje voor de open haard. Ze geeuwde.

'Misschien kan je maar beter blijven slapen,' zei de prins. 'Het logeerbed is een tikkeltje speciaal. Het is een bed met een torenhoge stapel matrassen en je moet er met een laddertje in, maar het is beter dan buiten in de storm.'

Het doorweekte meisje klom op de stapel matrassen en nestelde zich om te slapen. Ze was doodmoe ... maar ze kon niet slapen. Ze woelde en rolde van de ene zij op de andere, maar deed geen oog dicht.

De volgende ochtend verscheen ze aan de ontbijttafel van de prins. Ze was nog bleker dan de dag ervoor en donkere wallen verstopten haar glinsterende ogen. 'Heb je goed geslapen, doorweekt meisje?' vroeg de prins beleefd.

'Ik heb geen oog dichtgedaan, prins,' zei het meisje. 'Neemt u me niet kwalijk maar dat bed is een onding, een spijkerbed, een marteltuig.'

De prins verslikte zich in zijn verse sinaasappelsapje. 'Heb jij zo slecht geslapen? Dat is geweldig, doorweekt meisje! Je bent zo fijn, zo teer en teder, zo gevoelig dat jij een kleine erwt kan voelen die verstopt zit onder een stapel van twintig donzen matrassen. Wil je met me trouwen?'

De prinses zei ja, maar dan wel op voorwaarde dat ze nooit meer op een erwt hoefde te slapen. 'Zelfs niet op een zandkorrel,' beloofde de prins haar.

Ze trouwden kort daarna. Op het feest werden alle erwten van het koninkrijk in de soep gedraaid en het werd een heerlijke maar winderige dag ...

En Prins Broccoli en Prinses Boontje leefden nog lang en gelukkig ...